

Škola mládeže i divadelníků

SCHILLEROVO DRAMA NA BRNĚNSKÉ SCĚNĚ

Herci vědí, že divadelní obecnost je nevyzpytatelná. Ale mladí diváci jsou nevyzpytatelní dvojnásob. Většinou jsou posluchačtve velmi vděčným. Někdy však reagují překvapivě jinak, než jak si přál autor, režisér či herec. Do jeho řad se někdy vloudí zlomyslníci, kteří zesměšní, co se dá, a strhnou další. To se pak hercům tuze těžko hraje! Takovým představením byla třetí repríza Schillerových »Ukladů a lásky« v brněnském Divadle Julia Fučíka. Herci nezvládali jen své úlohy, zvládali především obecnost. Není nad tím třeba zoufat, ale je třeba se zamyslet nad rodiči, kteří nenačili dvanáctileté děti, jak se chovat v divadle, je třeba se zamyslet nad učiteli, kteří přivádějí na Schillerovu truchlohru mládež zřejmě nepřipravenou. Ale je třeba se zamyslet i nad tím, co ve hře a v provedení podněcovalo chlapce k posměchu. (Dívky prožívaly hru většinou velmi intenzivně.)

Ponechme stranou, že divadelní konvence je mládeži cizí. Tvrdí-li herečka, že je jí šestnáct a půl, a nevyjadřuje-li na to — třebaže je velmi mladá — propukne zlomyslnější mládě obecnost v smích. Každá faleš nebo fráze v textu i ve hře je překvapivě bystře odhalena a pranýřována výsměchem. A marno popírat: Schillerův text má některá dutá místa která dramaturgie ponechala bez změny, a některé délky, které zůstaly neseškrtnány. A herci Divadla J. Fučíka mají někdy prázdný patos ve slově i v gestu. A tak se ukázalo, že divadlo pro mládež může být prubířským kamenem všem dramaturgům, režisérům a hercům.

M. Albtínová jako Jitka v ostravském provedení Dittlerovy hry »KL 27«.
(Foto F. Krasl)

Boj o představení »Ukladů a lásky« vybojoval nakonec brněnský soubor vítězně. Přispěla k tomu herecká suverenita L. Suchánka, který charakterizuje presidenta von Waltra řízným slovním projevem a sporou, pádnou mimikou a psychologicky jemně odstíněný projev J. Ebertové v Lady Milfordové. A v posledním obraze zvítězilo procítěné pianissimo O. Hegerové, která hraje Luisu, takže v sále zavládlo napjaté ticho. Zdravý byl smích, kterým mladí diváci odměňovali D. Rosenmayera za humorně kreslenou postavu von Kalba.

Ve vkusné, náznakově výpravě A. Vorla — ve které působil nevyzpytatelně jen iracionální prostor za občanským pokojem — režiroval hru V. Lamparter. Šlo mu o to, odlišit trojí svět, který ve hře Schiller rozehrává: svět intrikujících feudálních dvořanů, kteří se neštítí nejnepodlejších prostředků, jak zabránit nerovnému sňatku šlechtiče s měšťanskou dcerkou, svět ne dosti statečných a ne dosti chytrých měšťanů a dvojici čistých mladých lidí, Ferdinanda a Luisy, odhodlaných milovat se proti všem předsudkům doby.

Hluboká citová a mravní náplň hry její revoluční patos, Schillerovo pojetí divadla jako morálně výchovného ústavu bylo nepochybně důvodem, proč Divadlo J. Fučíka hru uvedlo. Byla to též dobrá příležitost pocíť se ve slohu v tomto divadle dosud nevyzkoušeném a hledat výrazové prostředky, jak přiblížit dnešní mládeži klasiku, jehož 200. jubileum narození přísti rok oslaví celý svět.

Divadlo J. Fučíka hraje brněnským dětem i brněnské mládeži — a jednou týdně večer (ve dnech veletrhů častěji) i dospělým. Na jeho práci se podílejí plodně učiteli i jiní pedagogičtí pracovníci, kteří se seskupili v pedagogickou radu. Pro učitele pořádá divadlo zvláštní předpremiérové večery v Učitelském domě, které mají živý ohlas. Návštěvnícký okruh se rozšířil poslední dobou i o žactvo odborných škol; to jsou diváci velmi pozorní.

Velkým dramaturgickým i inscenačním úspěchem poslední sezóny bylo uvedení »Deníku Anny Frankové« v režii mladého L. Smočka, který vyrůstá ve výraznou uměleckou osobnost. Prokázal to i inscenacemi Pavličkova »Slavíka« a Goldoniho »Poprasku na laguně«, kterými divadlo do-

bylo velkých úspěchů při zájezdu do Jugoslávie.

V letošní sezóně Divadlo J. Fučíka připravuje Dismanova »Tři medvídatá«, Stehlikovu dramaturgii »Čapajeva«, Tylova »Strakonického dudáka«, Kästnerova »Emila a detektivy« a první rumunskou hru na našich mládežnických divadlech »Pětka z mravů« od Stoenescu a Savy.

ČESKÁ DOBRODRUŽNÁ HRA V OSTRAVĚ

Ze tří divadel pro mládež v českých krajích má ostravské Divadlo Petra Bezruče situaci nejmizernější. Vzniklo v r. 1945 na troskách Komorního divadla. Herci vlastníma rukama snášeli materiál a zařízení, aby se v novém divadle mohli hrát. Provizorium bylo poněkud zlepšeno v minulém roce, kdy byly provedeny některé úpravy jeviště a provozních místností. Ale vybombardované přisáhl nebylo znovu postaveno a vlastní sál s 340 sedadly nebylo možno rozšířit. Nestáčí zdaleka potřebě dětí a mládeže Ostravy, Poruby, Havířova a okolí a zavinuje nízké procento soběstačnosti divadla.

A přece hraje Divadlo P. Bezruče, nejmenší mezi divadly pro mládež, už od svého vzniku významnou úlohu: Je kulturní institucí mládeže v dolech, hutích a ve školách, pracuje dramaturgicky s domácími autory (uvedlo více než půl druhé desítky jejich her) a uvádí k nám soustavně sovětský repertoár pro mládež.

Abyste zvýšilo svou soběstačnost, aby dalo hercům příležitost k všestrannému uměleckému rozvoji a aby vyplnilo mezeru v ostravském divadelním životě, věnuje se Divadlo P. Bezruče také satirě. V letošní sezóně připravuje dvě inscenace satirických večerů, a to Dittlerovu a Lichého hru »Zloděj z Bagdádu« a »Ostrov Byroslavie« od ostravského autora J. Prokla. Dětem a mládeži je určena Katajevova vlastní dramaturgická románu »Na obzoru plachta bílá«, Jiráskova »Lucerna«, Tylova »Tvrdohlavá žena«, Rozovova hra »Člověk hledá radost« a Dittlerova dobrodružná hra »KL 27«.

Není u nás mnoho divadel, která by za deset let nevystřídala ředitele. Provozovatelé divadla se měnili, mnoho herců přešlo po prknech ostravského

divadla pro mládež, ale zůstal jeden ze spoluzakladatelů divadla, ředitel, dramaturg, režisér i kmenový autor. K tomu Dittler, který mu také udává umělecký i politický směr. — Právně bylo konstatováno při desátém výročí divadla, že Dittler svými překladatelskými hrami pomáhal vytvářet profil celé české mládežnické dramaturgie a že krásným rysem jeho dramatiky je aktuálnost a odvaha pustit se do zpracování potřebných a naléhavých myšlenek a námětů.

Tato odvaha charakterizuje i jeho poslední, desátou hru na jevišti Divadla P. Bezruče »KL 27«. Zkratka v titulu je označení meziplanetárního letadla, které nešťastnou náhodou vyletí se třemi mladými lidmi, z nichž jen jeden je odborník, a se špiónem, který zavinil předčasný start do vesmírného prostoru. Teprve po třech měsících se podaří posádce vrátit se na Zemi, na které uplynulo zatím 120 let.

V dramaturgii našich divadel pro mládež nejpálčivěji postrádáme hodnotné hry z dneška nebo z blízké budoucnosti, hry zdravě fantastické i napínavě dobrodružné. Dittlerova hra se snaží tomuto nedostatku odpomoci. V tom je její význam, i v tom, že stává na vědeckých základech a že není pouze senační, nýbrž i poučná. Nedostatkem je, že napínavost je leckde obětováno hlubší charakterové prokreslení postav a že první třetina hry ve snaze po dějovosti se stává povrchní a nepravděpodobnou. Nejmizernější je poslední dějství, ve kterém nedorozumění mezi vědci a letci, kteří netuší, že strávili 120 let mimo naši Zemi, vytváří zajímavý a dramatický vnitřní konflikt.

Podobně jako autorovi se dařilo i výtvarníkovi a režisérovi. I oni byli bezradní v inscenaci prvního dějství. Pro druhé vytvořil O. Schindler interiér meziplanetárního letadla, přitažlivý technickým vybavením, a pro třetí fantastický salónek z r. 2090. Režisér V. Kyzlink splnil autorův záměr a stupňoval napětí přes efektivní druhé dějství stále výše k psychologicky závažnému dějství poslednímu. Pomocníky mu byla zvláště trojice mladých letců (hráli je O. Wimmer, M. Albtínová a W. Steiner), špión M. Koutného a 'oba vědci, hrani O. Jandou a L. Eliášem.

Narodila se nová česká hra pro mládež. To není časté. Navíc dobrodružná hra. To je ještě vzácnější. Ale její premiéra jako by ostravskou kulturní veřejnost nezajímala — ani novináře, ani pedagogy, ani divadelníky. Je proto, že byla hrána v divadle pro mládež?

ERIK KOLÁR

VYŠTRÍŽEK Z ČASOPISU

Práce **Ostrava**

ze dne **19. IX. 1958**

Kl 27 — hra, po jaké voláme

Umělecký ředitel ostravského Divadla Petra Bezruče a zároveň autor četných her pro mládež Karel Dittler využil pohotově mimořádného zájmu, kterému se těší mezi dospělými i mládeži sovětské družice a otázky letu do vesmíru, jež se úspěchem sovětských vědců dostaly do stadia reálných možností, k napsání divadelní hry s touto tematikou. Nazval ji KL 27. Premiéru měla v sobotu 14. září za režie V. Kyzlinka v Divadle Petra Bezruče, které letos už hraje ve své budově.

Autor v ní prokázal nejen pohotovost a šťastnou ruku ve volbě přítažlivého a aktuálního námětu, ale současně i vynalézavost, pružnou fantazii a kombinační schopnost a tak se mu podařilo vytvořit svěží, napínavé dílo, po jakém voláme a které má všechny předpoklady upoutat vzrušujícím námětem, napínavými situacemi a překvapivými dějovými zvraty zájem a pozornost mladých diváků, rozjitřit jejich fantazii a dát jim s sebou prožívat všechny ty vzrušující příhody i žít ve smyslu do úžasných situací s raketou zbařenou řízení, jež unášejí čtyři nedobrovolné, nesourodé pasažéry do vesmíru ke vzdáleným cizím sluncům a nakonec se s nimi vrací do

Prahy už atomového věku, kterou nepoznávají a v níž sami nejsou poznáni, neboť čas, který měřili ve vesmíru na dny, proměnil se na Zemi ve století.

Autor si vlastní děj poutavě navodil obrazem vyzvědačské rozvědky, usilující se zmocnit dokumentačního materiálu a sabotáží zneškodnit tajený start rakety. Při premiéře osvědčila fantastická Dittlerova hra svoji účinnost. Se zatajeným dechem sledovali mladí diváci obraz za obrazem a vžívali se spolu do situací, které třeba už v dohledné době přestanou být nedosažitelným snem a stanou se skutečností.

Děj hry byl velmi účinně podepřen jevištně, zejména konstrukcí raketového zařízení a pracovny akademiků atomového věku. Ne zcela podařilo se jevištně vyřešit iluzi raketového letu, což ovšem na malém jevišti, jakým divadlo disponuje, naráží na technické obtíže.

Dittlerovo nové dramatické dílo pro mládež možno označit za více než úspěšné, protože tematikou, blízkou mládeži, plně uspokojuje její touhu po romantickém, po odvážných, průkopnických činech a po technických divech, otevírajících cestu do neznámých světů. -v-

VÝSTŘIŽKOVÁ SLUŽBA
PŘI PRAŽSKÉ INFORMAČNÍ SLUŽBĚ
Praha 1, Letenská 2
Telefon 66338

VÝSTŘIŽEK Z ČASOPISU

Mladá fronta **Ostrava**

ze dne **21 IX 1958**

M. Albinová a W. Steiner jako
Jitka a asistent Petr v »KL 27«.

K nové hře na scéně Divadla Petra Bezruče „KL 27“ LETÍ DO VESMÍRU

Žijeme na samém počátku úžasné technické revoluce. Věda dokázala rozřešit tajemství atomového jádra, které vzdorovalo lidské zvidavosti od dob Demokritových — a její lepší část vede světodějný zápas o zapřažení této nevidané síly do mírových služeb lidstvu. Už téměř rok krouží kolem naší zeměkoule umělé družice, pohrdající zemskou gravitací a zvěstující neomezené možnosti a schopnosti člověka v dobývání vesmírných prostorů. S jistotou už víme, že jednou — nebude to trvat dlouho — přijde chvíle, kdy se sami zbavíme zákonů tíže a vydáme se na závratnou cestu »mimo prostor a čas«.

Jaký námět pro básníky, spisovatele a dramatiky! Jaké neorané pole se tu otevírá jejich fantazii a invencí! Vzdáv už samo přitažlivé, neobvyklé téma je poloviční zárukou úspěchu, jestliže se ho čirou citlivá ruka. Zatím co se poměrně v krátké době zrodilo několik románových prací o letech do vesmíru, divadlo dosud k nepřilíh vzdálené budoucnosti lidstva mlčelo.

Rediteli ostravského Divadla Petra Bezruče Karlu Dittlerovi patří zásluha prvenství v oné neprozkoumané oblasti. Napsal fantastickou hru o mladých lidech v kosmickém letadle pod názvem »KL 27«, kterou divadlo v těchto dnech uvedlo v režii V. Kyzlinka a na scéně O. Sebindlera.

Rekli jsme — zásluha prvenství. Skoda, že v tomto smyslu nelze hovořit o hře samotné, o vítězství uměleckém. Oč v příběhu jde: Píše se rok 1972. Profesor Kratochvíl sestavil kosmické letadlo a chystá se k letu do vesmíru. O pokusu se dozví skupina špiónů a usiluje o jeho zmaření. Agent Willi, sledován tajně profesorovými dětmi Janem a Jitkou a asistentem Petrem, se dostane s časovanou bombou až do letadla a nedopatřením je uvede do chodu. Nikým neovládan — Willi totiž ulomí řídicí páku — směřuje letoun k planetě Alfa Centauri. Nedoobvolné posádce hrozí zkáza. Konečně se podaří řízení opravit a KL 27 šťastně přistává na Zemi. Mezitím však uplynulo 125 let pozemského času a Jan, Jitka i Petr se jen těžce smírují s tímto neuvěřitelným divem i se ztrátou svých drahých.

Ve hře samotné se neděje o mnoho víc, než co tu bylo ve zkratce vylíčeno. Na první pohled je zřejmé, že to je poněkud málo na celovečerní hru. Autorova fantazie se většinou vybilá ve zbytečně zdoluhavých a obvyklých scénách se špióny, kteří bez ustání

telefonují, kouří, přepočítávají bankovky a popíjejí whisky, v popisu technických zázraků, umístěných na palubě meziplanetárního letadla a v Praze po sto dvaceti pěti letech, a konečně v neméně zdoluhavém líčení úzkosti kosmických cestovatelů po jejich návratu. To co mělo být jen kulisou vlastního děje, stalo se více méně tím hlavním. Není v podstatě vnitřních konfliktů a vztahů mezi jednotlivými osobami mimo jediný: nepřátelští agenti kontra věda a její mladí ochránci. Málo záblesků skutečného dramatického napětí se tu objeví. Jeden z nich, snad nejsilnější, ve druhém dějství, kdy se agent Willi probouzí v letící raketě z bezvědomí a dozví se, že je neovladatelná. V silném sobeckém strachu o svůj život chce revolverem přinutit ostatní členy posádky k návratu. Ti však stojí před ústím jeho zbraně jako by jí nebylo. A tu si konečně i on uvědomí směšnost svého počínání, neexistenci pozemských zákonů džungle, jimiž se dosud řídil. Snad pouhé rozvedení této myšlenky a postavy by hře dodalo potřebného mravního vyústění, které nijak nemůže nahradit optimistický závěr: Na shledanou na Marsu! Willi však v posledním dějství už jen stutuje.

Vcelku s úspěchem se podařilo vyřešit technické obtíže, spojené pochoptitelně s inscenací této fantastické hry. Ani nápaditá scéna, ani snaživý výkon herců DPB však nemohly vykřesat ze hry víc, než co v ní skutečně je.

Nebylo by ovšem správné lámat nad »KL 27« hůl. Jde o hru pro mladé lidi, příliš potřebnou a třebaže její dnešní verze není právě zdařilá, je v ní jádro, které stojí za to, aby na něm autor dále pracoval. (jnl)

VÝSTŘÍŽKOVÁ SLUŽBA
PŘI PRAŽSKÉ INFORMAČNÍ SLUŽBĚ
Praha 1, Letenská 2
Telefon 66338

VÝSTŘÍŽEK Z ČASOPISU

Mladá fronta

Yenkov

ze dne 26 IX. 1958

KULTURA

PŮVODNÍ HRA PRO MLÁDEŽ NA SCĚNĚ DIVADLA PETRA BEZRUČE

„KL 27“ letí do vesmíru

Zijeme na samém počátku úžasné technické revoluce. Věda dokázala rozřešit tajemství atomového jádra, které vzdorovalo lidské zvědavosti od dob Demokritových — a její lepší část vede světodějný zápas o zapřažení této nevidané síly do mírových služeb lidstvu. Už téměř rok krouží kolem naší zeměkoule umělé družice, zvěstující neomezené možnosti a schopnosti v dobývání vesmírných prostorů. S jistotou už víme, že jednou — a nebude to trvat dlouho — přijde chvíle, kdy se sami zbavíme zákonů tíže a vydáme se na závratnou cestu mimo prostor a čas.

Jaký námět pro básníky, spisovatele a dramatiky! Jaké obzory se tu otvírají jejich fantazii a invencii! Vždyť už same přitažlivé, neobvyklé téma je poloviční zárukou, chopí-li se ho citlivá ruka. Zatímco se v poměrně krátké době zrodilo několik románových prací o letech do vesmíru, divadlo dosud k nepřítis vzdálené budoucnosti lidstva mlčelo.

Řediteli ostravského Divadla Petra Bezruče Karlu Dittlerovi patří zásluha prvenství v oné neprozkoumané oblasti. Napsal fantastickou hru o mladých lidech v kosmickém letadle pod názvem „KL 27“, kterou divadlo v těchto dnech

uvadlo v režii V. Kyzlinka a na scéně O. Schindlera.

Rekli jsme — zásluha prvenství. Škoda, že v téměř smyslu nelze hovořit o hře samotné, o vítězství uměleckém. Oč v příběhu jde: Píše se rok 1972. Profesor Kratochvíl sestrojil kosmické letadlo a chystá se k letu do vesmíru. O pokusu se dozví skupina špiónů a usiluje o jeho zmaření. Agent Willi, sledován tajně profesorovými dětmi Janem a Jitkou a asistentem Petrem, se dostane s časovanou bombou až do letadla a nedopatřením je uvádě do chodu. Nikým neovládan — Willi totiž ulomí řídicí páku — směřuje letoun k planetě Alfa Centauri. Konečně se řízení podaří opravit a KL 27 šťastně přistává na Zemi. Mezitím však uplynulo 125 let pozemského času a Jan, Jitka i Petr se jen těžce smířují s tímto neuvěřitelným divem i se ztrátou svých drahých.

Ve hře se neděje o mnoho víc, než co tu bylo ve zkratce vylíčeno. Na první pohled je zřejmé, že je to poněkud málo. Autorova fantazie se většinou vybilá ve zbytečně zdouhavých a obvyklých scénách se špióny, kteří bez ustání telefonují, kouří, přepočítávají bankovky a popíjejí whisky, v popisu technických zázraků na palubě meziplanetárního letadla a v

Praze po sto dvaceti pěti letech a konečně v neméně zdouhavém líčení úzkosti a údivu kosmických cestovatelů po jejich návratu. Co mělo být jen kulisou vlastního děje, stalo se více méně tím hlavním. Není v podstatě vnitřních konfliktů a vztahů mezi jednajícími osobami mimo jediný: nepřátelští agenti kontra věda a její mladí ochránci. Objeví se tu jen málo záblesků skutečného dramatu. Jeden z nich, snad nejsilnější, ve druhém dějství, když se agenti Willi probouzí v letící raketě z bezvědomí a dozví se, že je neovladatelná. V šíléném, sobeckém strachu o svůj život chce revolverem přinutit ostatní členy posádky k návratu. Ti však stojí před ústím jeho zbraně, jako by jí nebylo. A tu si konečně i on uvědomí směšnost svého počínání, neexistenci pozemských zákonů džungle, jimiž se dosud řídil. Snad pouhé rozvedení této myšlenky a postavy by hře dodalo potřebného mravního vyústění. Willi však v posledním dějství už jen statuje.

Vcelku s úspěchem se podařilo vyřešit technické obtíže, spojené pochopitelně s inscenací této fantastické hry. Ani nápaditá scéna, ani snaživý výkon herců DPB však nemohly vykřesat ze hry víc, než co v ní skutečně je.

JIRÍ NAVRÁTIL

M. Albinová a W. Steiner jako Jitka a asistent Petr

VÝSTŘIŽKOVÁ SLUŽBA - MDO
Jungmannova 15, Praha 2 - Nové Město
telefon 24 44 32

VÝSTŘIŽEK Z ČASOPISU

Červený květ, Ostrava

ze dne

X 1958

KL 27

Nejčastějším námětem dobrodružných knih v posledních letech jsou meziplanetární lety. Ovšem touha člověka, odpoutat se od naší planety, je prastará. Stačí prolistovat pohádkami všech národů nebo pročíst »Pravdivý příběh« řeckého satirika Lukianose, který už dvě stě let před naším letopočtem dal vzlétnout na Měsíc námořníkům zachváceným u Herkulových sloupů vichřicí. Naši generaci uchvátil fantastický román Julia Verna »Do Měsíce«. První pozemští astronauti byli vystřeleni obrovským dělem, které jim udělilo potřebné zrychlení 11.000 m za vteřinu. V méně známém, třebaš na fantazii bohatším románetu Jakuba Arbese předstihuje astronaut rychlost světla a stává se tak očitým svědkem událostí dávno minulých.

Ovšem všechna fantazie utopistických spisovatelů byla už pomalu překonána skutečností. Vypuštění sovětských družic, které měsíce krouží kolem naší planety, je událostí tak nedozírného významu, že fantazie spisovatelů musí mocně přibrat na síle, má-li předběhnout bouřlivý technický vývoj.

Je zásluhou ředitele Divadla Petra Bezruče, s. Karla Dittlera, že uvedl na scénu 15. září 1958 fantastickou hru o nedobrovolných astronautech, kteří opouštějí naši sluneční soustavu a po letech se vracejí zpátky do rodného města, které už nepoznávají. . .

KL 27 těží z posledních vědeckých poznatků, zejména z Einsteinovy teorie relativity, populárně seznamuje malé diváky s nejbližším vesmírem i dalekou budoucností Světové federace národů, žijících v míru a plodné spolupráci na zeměkouli, sjednocené po poslední světové válce.

Autor tak vytvořil pozoruhodnou pođívanou, jakési populárně vědecké pámo, které účinně podtrhuje barevná výprava Oty Schindlera.

Až potud tedy možno s dobrým autorovým úmyslem souhlasit a uvítat novinku, která povede myšlení mladých diváků ušlechtilým směrem a nadchne je pro odvážné perspektivy.

S čím však nelze bez výhrad souhlasit, je umělecké zpracování námětu, zejména vypracování fabule.

Staříčký profesor pracuje na plánech meziplanetárního letadla doma v bytě, nechá plány na stole, agent cizí mocnosti je s revolverem v ruce ukradne, a protože už raketa má vzlétnout, vynikne do řídicího prostoru, aby ji zničil.

Je pochopitelné, že divadlo pro mládež musí zjednodušovat, ale není možno uvěřit, že by si agenti cizí mocnosti počínali tak naivně, aby se telefonem domlouvali o svých plánech, titulovali se »vaše excelence, milostivá paní«, vytýkali si »já agenty neškolím« apod.

Z reportáží, které si může přečíst i žák osmiletky v Květech, nebo z reportáže otiskované na pokračování v Rudém právu pod názvem Zrádci, vychází něco naprosto jiného: činnost nepřítel je nesmírně rafinovaná, neokázalá, důkladně promyšlená. Spíš možno hledat nepřítel v nadmíru nadšeném, nekritickém a k potlesku ochotném pracovníkovi, než v bručounovi, mrzutě se podvolujícím příkazům.

MILOSLAV DISMAN

RÝŠA — MÍŠA — MÁŠA

Hra pro malé děti o čtyřech obrazech.

Režie: Luděk Forétek - Výprava: Rostislav Svozil

Hudební spolupráce: Přemysl Vrba j. h.

OSOBY A OBSAZENÍ:

MEDVĚDÁŘ		Jiří Šindelář
HAJNÝ		Luděk Forétek
MEDVĚDICE		Helena Horská
RÝŠA	} medvídata	Tomáš Steiner
MÍŠA		Igor Smržík
MÁŠA		Ludmila Forétková
LIŠKA		Naděžda Kreclová
ZRZEČKA, lištička		Zuzana Fréharová
SVIŽKA	} veverky	Nataša Baženová
CHVOSTKA		Lenka Horáková
VLK		Jiří Rajský

Text sleduje /Jarmila Pleskotová

Představení řídí / Miloš Zbavitel

Kostýmy / Marie Hradišová, Marie Sokolová a Věra Račáková

Garderoba / Marie Maksová a Anna Šulcová

Vlášeny / Helena Kalivodová a Stanislav Dostál

Rekvizity / Anna Pospíšilová

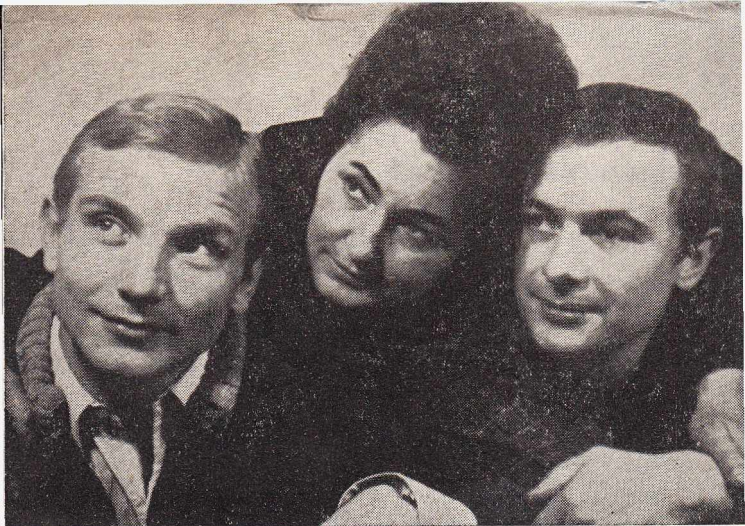
Světla / Vlastimil Pleskot a Břetislav Valigura

Zvuky / František Trávníček

Dekorace vyrobili Egon Dlabaja a Josef Uher

Dekorace staví kolektiv uměleckotechnického provozu SD

pod vedením Josefa Latzela.

Medvíďata v civilu: Igor Smržík, Ludmila Forétková a Tomáš Steineš

MILÉ DĚTI!

Po jednorocní přestávce připravilo naše divadlo pro vás opět pohádku. Tentokrát je to pohádka o třech malých medvíďcích od známého dětského autora Miloslava Dismana. Miloslav Disman, dlouholetý pracovník Československého rozhlasu, zakladatel a vedoucí Dismanova dětského rozhlasového sboru, vytvářel tuto pohádku zvláštním způsobem. Byl to pokus o spolupráci s dětským kolektivem při vzniku divadelní hry. Autor ji vyprávěl dětem svého sboru a několika dalším skupinám dětí jako povídku postupně rozšiřovanou a dialogisovanou, od stručného námětu až k zhruba načrtnutým celým obrazům. Stavba děje a osoby hry byly postupně ověřovány a dostávaly konečnou podobu podle odezvy, rozhovorů a dotazníků i nákresů dětí pokusných kolektivů. Řeč jevištních postav byla srovnávána s dětskou mluvou, s dětskými výrazy a vše bylo přezkoušeno četbou „v osobách“ tak, aby to odpovídalo dětskému citění i chápání. Při prvním uvedení „Tří medvíďat“ v Městském divadle pro mládež v Praze spolupracovala režisérka Míla Mellanová neustále s autorem, který přizpůsoboval text hry jevištním požadavkům. Konečné znění hry bylo dotvořeno a ověřeno na více než 50 reprízách po pražské premiéře.

Je tedy tato pohádka dílem nejen autora Miloslava Dismana ale i vás dětí, alespoň těch, se kterými spolupracoval. Věříme, že se bude líbit i vám. Napište nám o tom! A budete-li chtít, nakreslete nám také obrázky z této pohádky. Nezapomeňte se však čitelně podepsat a napište nám též rok svého narození, přesnou adresu a školu, do níž chodíte. Z nejhezčích dopisů a obrázků bude uspořádána výstava v našem divadle. Těšíme se na vaše dopisy a obrázky, které pošlete na adresu Severomoravské divadlo Šumperk (dramaturgie).

SEVEROMORAVSKÉ DIVADLO ŠUMPERK DIVADELNÍ SEZÓNA 1969 - 70

Program č. 6
Redakce Luděk Forétek
Grafická úprava Veleslav Makeš
Fotografie Jiří Rajský

Cena 0,80 Kčs

Vytiskly Moravské tiskařské závody, n. p., Olomouc,
Provoz 15. Šumperk.